

JONA

1

2

3

4

POGLAVLJE 1

Riječ Jahvina dođe Joni, sinu Amitajevu:

² "Ustani," reče mu, "idi u Ninivu, grad veliki, i propovijedaj u njemu, jer se zloća njihova popela do mene."

³ A Jona ustade da pobjegne u Taršiš, daleko od Jahve. Siđe u Jafu i nađe lađu što je plovila u Taršiš. Plati vozarinu i ukrca se da otplovi s njima u Taršiš, daleko od Jahve.

⁴ Ali Jahve podiže na moru silan vjetar i nastade nevrijeme veliko na moru te mišljahu da će se lađa razbiti.

⁵ Uplašiše se mornari; svaki zazva svoga boga, i da bi je olakšali, stadoše iz lađe bacati tovar što bijaše u njoj. Jona pak bijaše sišao na dno lađe, legao i zaspao tvrdim snom.

⁶ Zapovjednik lađe pristupi mu i reče: "Što spavaš kao zaklan? Ustaj i prizivlji Boga svojega! Možda će nas se sjetiti Bog taj da ne poginemo."

⁷ Potom rekoše jedni drugima: "Hajde da bacimo ždrijeb da vidimo od koga nam dođe ovo zlo." Baciše ždrijeb i pade ždrijeb na Jonu.

⁸ Oni mu onda rekoše: "Kaži nam: zbog koga nas ovo zlo snađe, kojim se poslom baviš, odakle dolaziš, iz koje si zemlje i od kojega naroda?"

⁹ On im odgovori: "Ja sam Hebrej, i štujem Jahvu, Boga nebeskoga, koji stvori more i zemlju."

¹⁰ Ljudi se uplašiše veoma i rekoše mu: "Što si to učinio!" Jer bijahu doznali da on bježi od Jahve - sam im je to pripovjedio.

¹¹ Oni ga zapitaše: "Što da učinimo s tobom da nam se more smiri?" Jer se more sve bješnje dizalo.

¹² On im odgovori: "Uzmite me i bacite u more, pa će vam se more smiriti, jer znam da se zbog mene diglo na vas ovo veliko nevrijeme."

¹³ Ljudi uzeše veslati ne bi li se primakli kopnu, jer se more sve bješnje dizalo protiv njih.

¹⁴ Tad zazvaše Jahvu i rekoše: "Ah, Jahve, ne daj da poginemo zbog života ovoga čovjeka i ne svali na nas krv nevinu, jer ti si Jahve: činiš kako ti je milo."

¹⁵ I uzevši Jonu, baciše ga u more - i more presta bjesnjeti.

¹⁶ Tada velik strah Jahvin obuze ljude te prinesoše žrtvu Jahvi i učiniše zavjete.

¹⁷ (2:1) Jahve zapovjedi velikoj ribi da proguta Jonu. Tri dana i tri noći ostade Jona u ribljoj utrobi.

POGLAVLJE 2

(2:2)

Iz utrobe riblje stade Jona moliti Jahvu, Boga svojega.

² (2:3) On reče: "Iz nevolje svoje zavapih Jahvi, i on me usliša; iz utrobe Podzemlja zazvah, i ti si mi čuo glas.

³ (2:4) Ti me baci moru u dubine, i voda me opteče. Sve poplave tvoje i valovi oboriše se na me.

⁴ (2:5) Pomislih: odbačen sam ispred očiju tvojih. Al' ipak oči upirem svetom Hramu tvojem.

⁵ (2:6) Vode me do grla okružiše, bezdan me opkoli. Trave mi glavu omotaše,

⁶ (2:7) siđoh do korijena planina. Nada mnom se zatvoriše zauvijek zasuni zemljini. Al' ti iz jame izvadi život moj, o Jahve, Bože moj.

⁷ (2:8) Samo što ne izdahnuh kad se spomenuh Jahve, i molitva se moja k tebi vinula, prema svetom Hramu tvom.

⁸ (2:9) Oni koji štiju isprazna ništavila milost svoju ostavljaju.

⁹ (2:10) A ja ću ti s pjesmom zahvalnicom žrtvu prinijeti. Što se zavjetovah, ispunit ću. Spasenje je od Gospoda."

¹⁰ (2:11) Tada Jahve zapovjedi ribi i ona izbljuva Jonu na obalu.

POGLAVLJE 3

Riječ Jahvina dođe Joni drugi put:

² "Ustani," reče mu, "idi u Ninivu, grad veliki, propovijedaj u njemu što ću ti reći."

³ Jona ustade i ode u Ninivu, kako mu Jahve zapovjedi. Niniva bijaše grad velik do Boga - tri dana hoda.

⁴ Jona prođe gradom dan hoda, propovijedajući: "Još četrdeset dana i Niniva će biti razorena."

⁵ Ninivljani povjeroše Bogu; oglosiše post i obukoše se u kostijet, svi od najvećega do najmanjega.

⁶ Glas doprije do kralja ninivskoga: on ustade s prijestolja, skide plašt sa sebe, odjenu se u kostijet i sjede u pepeo.

⁷ Tada se po odredbi kralja i njegovih velikaša oglasi i objavi u Ninivi: "Ljudi i stoka, goveda i ovce da ne okuse ništa, ni da pasu, ni da vodu piju.

⁸ Nego i ljudi i stoka da se pokriju kostijeću, da glasno Boga zazivlju i da se obrati svatko sa svojega zlog puta i nepravde koju je činio.

⁹ Tko zna, možda će se povratiti Bog, smilovati se i odustati od ljutoga svog gnjeva da ne izginemo?"

¹⁰ Bog vidje što su činili: da se obratiše od svojega zlog puta. I sažali se Bog zbog nesreće kojom im bijaše zaprijetio i ne učini.

POGLAVLJE 4

Joni bi veoma krivo i rasrdi se.

² I ovako se pomoli Jahvi: "Ah, Jahve, nisam li ja to slutio dok još u svojoj zemlji bijah? Zato sam htio prije pobjeći u Taršiš; jer znao sam da si ti Bog milostiv i milosrdan, spor na gnjev i bogat milosrđem i da se nad nesrećom brzo sažališ.

³ Sada, Jahve, uzmi moj život, jer mi je bolje umrijeti nego živjeti."

⁴ Jahve odgovori: "Srdiš li se ti s pravom?"

⁵ Jona iziđe iz grada i sjede s istoka gradu; načini ondje kolibu i sjede pod njom u hlad da vidi što će biti od grada.

⁶ A Jahve Bog učini da izraste bršljan nad Jonom i pruži sjenu njegovoj glavi te da ga izliječi od zlovolje. Jona se bršljanu veoma obradova.

⁷ Ali sutradan, u osvit zore, Bog zapovjedi crvu da podgrize bršljan, i on usahnu.

⁸ Kad je ogranulo sunce, posla Bog vruć istočni vjetar; sunce je palilo glavu Joninu te je sasvim klonuo. Poželje umrijeti i reče: "Bolje mi je umrijeti nego živjeti."

⁹ Bog upita Jonu: "Srdiš li se s pravom zbog bršljana?" On odgovori: "Da, s pravom sam ljut nasmrt."

¹⁰ Jahve mu reče: "Tebi je žao bršljana oko kojega se nisi trudio, nego je u jednu noć nikao i u jednu noć usahnuo.

¹¹ A meni da ne bude žao Ninive, grada velikoga, u kojem ima više od sto i dvadeset tisuća ljudi koji ne znaju razlikovati desno i lijevo, a uz to i mnogo životinja!"

For other languages please go to **www.wordproject.org**